

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **D. H. L.**, nar. X, státní příslušník: Vietnamské socialistické republiky, zastoupeného: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2013 č.j.: CPR-3992-1/ČJ-2013-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 7. 5. 2013 č.j.: CPR-3992-1/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 1. 2013, čj. KRPA- 148073/ČJ-2012-000022. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a současně na tři roky stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobce především namítá absenci řádného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona. Má za to, že žalovaný nesprávně dovodil, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

Dále žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a z toho důvodu na těchto námitkách musí trvat i v rámci žaloby. Konstatuje, že podal proti předchozímu rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5. 9. 2012 žalobu, v důsledku čehož nelze jeho pobyt považovat za nezákonný a to vzhledem k odkladnému účinku uvedené žaloby. Nesouhlasí také s postupem prvoinstančního orgánu, který se podle názoru žalobce dopustil nezákonného předjímání ve věci, o níž nebyl oprávněn rozhodovat a to tím, že konstatoval opožděnost podání zmíněné žaloby. Dodává, že o tom, zda žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, nerozhoduje správní orgán, ale místně a věcně příslušný soud.

Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaný nezduvodnil, proč nelze na žalobce nahlížet, jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie (neteř) a to dle § 15a odst. 4, písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Evidentní pochybení spatřuje žalobce také ve skutečnosti, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nezkoumaly přiměřenost správního vyhoštění s ohledem na možný nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Za zavádějící považuje odůvodnění žalovaného, v němž byl v této souvislosti označen za nedůvěryhodnou a účelově vypovídající osobu. Žalobce připomíná, že správní orgány měly povinnost ve věci zjistit veškeré skutečnosti tak, aby o nich nebylo důvodných pochybností a bylo možno na jejich základě vydat spravedlivé rozhodnutí, přičemž odkazuje na § 174a zákona o pobytu cizinců.

Dle názoru žalobce měla být posouzena i existence a míra jeho zavinění na nelegálním pobytu, což se však nestalo a rozhodnutí orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí považuje v tomto ohledu za nepřezkoumatelné. Žalovaný podle něj chybně nezohlednil skutečnost, že se žalobce rozhodl řešit situaci přímo na pracovišti PČR, tj. dostavil se ke správnímu orgánu dobrovolně, nikde se neskrýval ani nepřechal.

Nadto považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné i co se stanovení délky nelegálního pobytu týče. Má za to, že v rozhodnutí orgánu prvního stupně není řečeno, jak prvoinstanční správní orgán přišel na to, že žalobce je na území nelegálně ode dne 25.10. 2012 do 15. 11. 2012 a toto mu není žalovaným vytýkáno, resp. tento postup je bez výhrad napadeným rozhodnutím potvrzen.

Konečně žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také ve skutečnosti, že neobsahuje ani jedinou úvahu žalovaného, o kterou by opíral napadeným rozhodnutím potvrzený tříletý zákaz vstupu na území čl. států EU.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že obsah žaloby je v rozsahu uplatněných námitek totožný s námitkami vznesenými žalobcem již v odvolacím řízení. Žalovaný je toho názoru, že na námitky bylo v plném rozsahu reagováno napadeným rozhodnutím, na které odkázal a poznamenal, že ve svém postupu neshledal žádná pochybení.

Městský soud v Praze usnesením č.j. 1A 40/2013-26 ze dne 25. 7. 2013 žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Důvodem odmítnutí bylo, že městský soud v důsledku odlišných údajů o datu narození žalobce v podané žalobě a v napadeném rozhodnutí seznal, že návrh byl podán osobou zjevně neoprávněnou a postupoval proto dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce ve lhůtě k tomu určené kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 4 As 123/2013 – 42 ze dne 18. 10. 2013 tak, že zmíněné usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

S ohledem na výše uvedené městský soud přezkoumal v souladu s ustanovením § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Dne 15. 11. 2012 se žalobce dostavil na pobočku policie, kde bylo zjištěno, že je na základě správního rozhodnutí ze dne 29. 6. 2012, č.j. KRPA-83383/ČJ-2012-000022, které nabylo právní moci 24. 9. 2012, veden v evidenci nežádoucích osob. Uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím č.j. CPR-8484/ČJ-2012-9CPR-V237 ze dne 5. 9. 2012. V obou případech šlo o rozhodnutí vydaná v řízení o správním vyhoštění, které bylo s žalobcem zahájeno dne 29. 6. 2012 a bylo v něm žalobci uloženo správní vyhoštění a současně mu byla na jeden rok stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba k vycestování byla žalobci stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k němuž došlo dne 24. 9. 2012.

S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že se žalobce stále zdržoval na území České republiky, bylo s ním dne 16. 11. 2012 zahájeno druhé správní řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 17. 1. 2013 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, kterým mu byla současně na tři roky stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle nich policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí a až na tři roky pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

S žalobcovou námitkou týkající nedostatečného posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života soud nesouhlasí. Správní soudy musí při posuzování této otázky vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Soud neshledal v postupu žalovaného ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky předestřené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Soud s tímto názorem souhlasí. Jestliže žalobce žalovanému vytýká, že byl označen za osobu nedůvěryhodnou, nelze než s žalobcem nesouhlasit, vezme-li soud v potaz podklady, které správní orgány k uvedeným závěrům vedly. Do protokolů o vyjádření žalobce sepsaných s žalobcem v rozmezí necelých pěti měsíců (29. 6. 2012 a 15. 11. 2012) totiž žalobce zcela odlišně popsal své rodinné a soukromé vazby na území České republiky. V prvním případě vypověděl, že na území České republiky nemá žádné příbuzné ani osoby, vůči kterým by ukončení pobytu v České republice bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. V příkrém rozporu s uvedenou výpovědí pak žalobce v listopadu 2012 uvedl celou řadu příbuzných osob, které v České republice má, stejně jako zmínil přítelkyni, se kterou v té době plánoval svatbu. Je zcela logické, že za těchto okolností vyvstaly z hlediska správního orgánu určité pochybnosti o důvěryhodnosti žalobcem vypovězených skutečností a to tím spíše, že žalobce nebyl schopen uvedené rozpory jakkoliv objasnit, či vysvětlit.

I přes uvedené rozpory se však žalovaný, respektive především orgán prvního stupně, rodinnými a soukromými vazbami zabýval a to poměrně podrobně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje především na strany 6 – 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se rodinným a soukromým vazbám žalobce věnují. Správní orgány nepopíraly vztah žalobce s jeho manželkou, avšak posuzovaly také další okolnosti případu a zájmy České republiky na vyhoštění žalobce. Za podstatné lze považovat nejen vyjádření samotného žalobce, že chce vycestovat do Vietnamu i se svou přítelkyní, ale také jeho slabé kulturní a sociální vazby na území České republiky a skutečnost, že si žalobce začal rodinu budovat v době, kdy nemohl spoléhat, že zde bude moci pobývat trvale.

Žalovaný i správní orgán prvního stupně své závěry týkající se možného narušení žalobcova soukromého a rodinného života odůvodnily dostatečně přesvědčivě, a proto soud nemůže souhlasit s námitkou, že nezkoumaly přiměřenost správního vyhoštění s ohledem na možný nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce.

Další námitkou, kterou žalobce vznesl představuje nesouhlas s postupem prvoinstančního orgánu, který se podle názoru žalobce dopustil nezákonného předjímání ve věci, o níž nebyl oprávněn rozhodovat a to tím, že konstatoval opožděnost podání žaloby, kterou žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 5. 9. 2012, jež bylo vydáno v prvním řízení o správním vyhoštění.

V daném případě soud ze správního spisu zjistil následnou časovou posloupnost. Dne 24. 9. 2012 bylo zástupci žalobce doručeno uvedené rozhodnutí ze dne 5. 9. 2012. Žalobce podal žalobu dne 20. 11. 2012. Lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni a zmeškání lhůty nelze prominout. Z výše uvedených údajů je zřejmé, že žaloba byla podána po lhůtě k tomu určené. Správní orgán prvního stupně na základě této skutečnosti shledal, že opožděná žaloba neodkládá právní účinky pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

Tím, že si správní orgán prvního stupně udělal na základě faktů vlastní úsudek, se ještě nedopustil jednání, kterým by zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Nesl sice určité riziko, že soud žalobu odmítne a přizná jí odkladný účinek, nicméně k tomuto scénáři nedošlo a soud žalobu usnesením ze dne 18. 1. 2013 skutečně odmítl pro opožděnost. Ve chvíli, kdy o věci rozhodoval žalovaný napadeným rozhodnutím, tak již bylo zřejmé, že

úsudek správního orgánu prvního stupně byl správný a žalobcem opakovaná námitka neměla z hlediska posuzované věci opodstatnění, stejně jako nemá opodstatnění ani jako námitka žalobní.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, podle níž žalovaný neobjasnil, proč nelze na žalobce nahlížet, jako na rodinného příslušníka neteře, která je občankou Evropské unie. Žalovaný tuto námitku posuzoval již z pozice odvolacího orgánu a vypořádal se s ní zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Konkrétně uvedl důvody, pro něž nelze na žalobce aplikovat § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť žalobce odkazoval na ustanovení jiné a již neexistující, což zopakoval také v žalobě. Pro naplnění výše zmíněného ustanovení zákona o pobytu cizinců, musí cizinec vůči občanu EU splnit dvě kumulativní podmínky. První z nich je existence trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému a druhou poté život ve společné domácnosti. Jestliže správní orgán prvního stupně neshledal, že by žalobce žil se svou neteří ve společné domácnosti – žalobce toto výslovně vypověděl – zcela správně vyhodnotil, že na žalobce nelze ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců použít. K totožnému závěru se přiklonil také žalovaný a stejně tak činí i soud, který postup obou správních orgánů považuje za zcela souladný se zákonem.

Námitku, ve které žalobce vytýkal žalovanému, že v napadeném rozhodnutí bez výhrad převzal prvoinstančním orgánem vymezenou dobu, v níž žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, soud nepovažuje za důvodnou a to zejména proto, že žalovaný postupoval zcela opačně, než žalobce tvrdí. Nejenže uvedenou dobu přezkoumal a opětovně zdůvodnil, ale v závěru orgánu prvního stupně shledal také pochybení, jelikož tento dobu nelegálního pobytu vymezil dle názoru žalovaného správně pouze v případě jednoho ze skutků, pro něž bylo druhé řízení o správním vyhoštění vedeno. Jelikož však šlo o skutek, se kterým zákon o pobytu cizinců spojuje delší dobu neumožnění vstupu na území členských států Evropské unie a pochybení u skutku druhého spočívalo ve zkrácení vymezené doby nelegálního pobytu, které bylo žalobci ku prospěchu, neshledal tento důvod za natolik závažný, aby způsobil nezákonnost rozhodnutí orgánu prvního stupně. S ohledem na výše uvedené, nelze přisvědčit nejen námitce o bezvýhradném převzetí názoru správního orgánu prvního stupně, ale ani námitce nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí.

Stejně tak námitku žalobce, že žalovaný nezohlednil míru jeho zavinění na nelegálním pobytu, neshledává soud důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce dne 15. 11. 2012 dostavil na služebnu Policie České republiky. Žalobce sice uváděl, že si ilegálního pobytu nebyl vědom, když tvrdil, že si jeho právní zástupce nevyzvedl poštu z datové schránky. K této okolnosti se opět jak správní orgán prvního stupně, tak také žalovaný neopomněly vyjádřit, když konstatovaly, že vztah mezi žalobcem a jeho řádným zástupcem v rámci konkrétního řízení je záležitostí soukromou a bylo na žalobci, jakého zástupce si zvolil.

Povinností správních orgánů v případě řádného doručení zástupci bylo předpokládat, že se žalobce s příslušným rozhodnutím o správním vyhoštění seznámil. Ostatně žalobce o probíhajícím řízení věděl, a skutečnost, že se u svého právního zástupce o jeho vývoj nijak nezajímal, nic nemění na nastalých procesních důsledcích. Správní orgány správně vycházely z faktu, že žalobce nerespektoval první rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu bylo uděleno a v tomto ohledu také řádně a dostatečně zdůvodnily stanovenou tříletou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Soud tak nesdílí názor žalobce, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil ani jednu úvahu, jež ho vedla k potvrzení zmíněné, správním orgánem prvního stupně stanovené tříleté doby.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přisnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na tři roky (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let). Správní orgány stejně tak, dostatečně objasnily, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena právě v délce tří let.

Podle názoru soudu správní orgány v souzené věci zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. 1. 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně